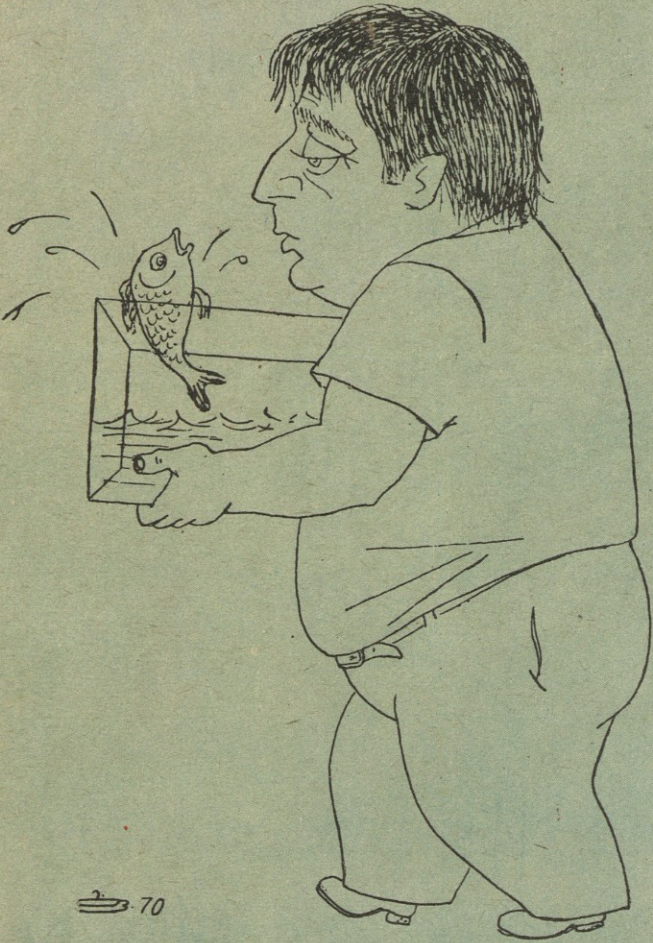

ნ.ბ. მ. გვაშვილი

— სხვადსხვა ფასი რომ აწვირებ, ერთი ხარისხის არ არის?!
— სანამ გახუნდებოდა, ისიც მამ ფასისა იყო!

მეორეული შარში ბ. ფირცხალაშვილი

არჩილ სულაკაური 50 წლისა

ცნობილ ქართველ მწერალსა და საზოგადო მოღვაწეს, შოთა რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო პრემიის ლაურეატს, გამომცემლობა „ნაკადულის დირექტორს — არჩილ სამსონის ძე სულაკაურს დაბადების 50 წლისთავი შეუსრულდა.

საბჭოთა ლიტერატურის დარგში დამსახურებისათვის და დაბადების ორმოცდაათ წლისთავთან დაკავშირებით სსრ კავშირის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის ამა წლის 1 მარტის ბრძანებულებით არჩილ სამსონის ძე სულაკაური „საპატიო ნიშნის“ ორდენით დაჯილდოვდა.

ჟურნალ „ნიანგის“ რედაქცია დიდი სიყვარულით ულოცავს ძვირფას არჩილს ამ ღირსშესანიშნავ თარიღს და უსურვებს მას ახალ-ახალ შემოქმედებით გამარჯვებებს.

ნ.ბ. მ. აბაშიძისა

— დაგვეხმარეთ, ბატონო ვიდაც გომოსხან ფირილი მოგვივიდა თქვენს ბიჭს მოვიტაცებ, თუ ცხლად არ შემირთავსო!

კუპიის სასაფლაოს სამარისებური სიჩუმე ორმა საფლავცნოსვადაგვილიმა უცნობმა დაარღვია.

პირველი: მდიდრულ სასაფლაოებს ნუ მივეყარებით, პატრონნი ჯურღმულში ჩაგვეყვებიან.

მეორე: მაშ, რა ვქნათ?!

პირველი: ერთდაფიან საფლავებზე წაიმუშავე! ჰა, დროზე დაიწყე!..

მეორე: ახლავე!

პირველი საფლავის ლოდზე დაემხო და რკინის ხელკეტით მარმარილოს დაფას დააცხრა.

პირველი: ჰა, რა ჰქენი?

მეორე: აჰა, როგორც იქნა, მოფხსენი!..

პირველი: მომწოდებ ფრთხილად! დღეისათვის საკმარისია!

პირველმა და მეორე უცნობმა მარმარილოს დაფები ილიაში ამოიხარეს და ფეხაკრეფით ჩაიკარგნენ ლამის წყვედიადში.

საფლავის ლოდიდან იდუმალმა ხმამ დაარღვია შუაღამის მყუდროება:

სული პირველი: მსხვილ კომბინატორს მეძახდნენ, ფულსაც ბევრს ვმოულობდი, არც ოქროზე ვიყავი მწყურალად, მიყვარდა დასტა-დასტა ასიანებზე ხელის მოთათუნება; ერთი ნაკლი მქონდა: გაუმძაღარი ვიყავი, ამიტომაც გამთანხვა ჯერ კიდევ ახალგაზრდა კაცი ინფარქტმა ბევრი გაჭირვება გამოვიარე, თითვით შიშველი დავრჩი მილიონების პატრონი კაცი, მაგრამ მთლად მათხოვარი რომ ვყოფილიყავ, მკვდრების ძარცვას მაინც არ ვიკისრებდი...

სული მეორე: გაპრიალელებული სპილენძი ბაჯაღლო ოქროს ბეჭდად გამისაღებია! თავხედი ვიყავი, მაგრამ სასაფლაოზე მისვლისას ყოველთვის ქუდს ვიხდიდი, საფლავის ქვების დანახვაზე კი მოკრძალება მეუფლებოდა. ამათ კი, ლამის არის, გულიდან მიწა აგვაცალონ!

სული მესამე: ჯიბის ჟურდი ვიყავ; მდიდრას ჯიბეშიც ჩამიყვია ხელი და სტუდენტის გაფხვიკილ საფულეშიც, მაგრამ ყვავილი რაა, ყვავილი არ მომიპარავს სასაფლაოდან.

სული პირველი: არც სასაფლაოს მუშაკები არიან თავხეხელგადასამელები. აბა, თუ გინახავთ, ლამის საათებში, ერთხელ მაინც აქეთ გამოვლილინი?!

ქორი: ოქტომბრის რაიონის მილიციას ვაცნობეთ და მეტი რა ვქნათო?!

ფარდა არ ეხვევა

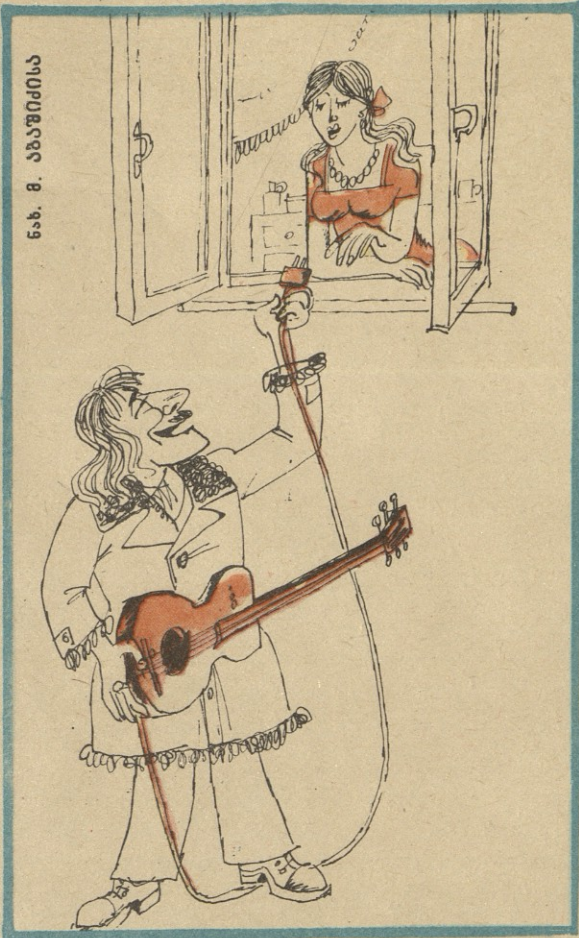
ცისკარი ამოვიდა. ირგვლივ ისევ მდუმარება ჩამოწვა. მეორე დღეს ჭირისუფლებმა ა. დ-ქემ, გ. ხ-ლმა, ნ. შ-დიამ და ბ. გ-ქემ მწარედ შეიცხადეს საფლავის დაკარგულ ქვებზე, სასაფლაოს დირექტორის უმოქმედებასა და საწესჩვეულებო კომბინატის გულგრილობაზე.

ამ „პიესის“ დადგმის მერე საწესჩვეულებო კომბინატის დირექტორმა 13-47/720 წერილით „ნიანგის“ რედაქციას აცნობა: „იმ კატეგორიის ხალხისათვის, რომლებიც სასაფლაოდან ქვების მოპარვის შესაძლებლობას ეძებს, ძნელია რაიმე ზომების მიღება, ან სასაფლაოს ტერიტორიის შემოკავება და მთლიანი ტერიტორიის უარყოფლობა ისე, რომ გამორიცხული იყოს სასაფლაოს ძეგლების ჭურღობა“.

აბა, ასეთი დამარწმუნებელი არგუმენტების მომწველიების შემდეგ, რაღა გვეთქმის? ისღა დაგვრჩენია, მათი დასჯა ისევ ამ საქმეში გამოცდილ მიქელ-გაბრიელს მივანდოთ!

3. მამუკელაშვილი
ი. თაბაგარი

— თუ დენია, ჩართე და სერენადებს ვიმღერებ!

შემოსწრება

ცოლმა სარკეს უტრიალა იქიდან და აქედან, ხან გვერდიდან ჩაიხედა, ხან ზურგიდან ჩახედა.

მალოდინა, მაყურყუტა, წასვლა აღარ მაღირსა... და შევესწარ შუა სმაში მეგობარის ნადიმსა:

„შემოსწრების დალიეო!“ — არ მაცალეს დაჯდომა, ვეშაპკაცი თამაღობდა და იგივე მსაჯობდა..

იქ რა ყანწებს არ ნახავდით, რა ჯამებს და რა ვაზებს!.. ოცი ღერი ასანთისა ჩარჭობილი ლავაშზე,

წინ დამიდეს ვექსილივით, თანაც ჩამომითვალეს:

„ერთიაო მშვიდობისა, ამ მხარეს და იმ მხარეს:

მეორე კი — მასპინძლისა, ჩვენი ძმის და იმედის!..“

ცალკე მადლეგრძელებინეს მისი სიმამრ-სიდედრი,

სიდედრის ძმა, სიმამრის და,

ყვავი-ჩხიკვის მამიდა... ოცი ღერი ასანთისა

ზუთამდე რომ დავიდა, უცებ ჭერი დატრიალდა...

ვით წისქვილის დოლაბი, ქართულ სუფრის სადღეგრძელოს თავი ველარ მოვაბი.

„დალიე და დალიეო!“ — დაშმახორდა თამადა..

მერე, სამ დღეს, მკვდარსა ვგავდი, ლამის სული გამგარდა!..

— ტასიკო! ახალი ამბავი გაიგე?
 — გავიგე, ქალო, გავიგე, გავითმი რომ წერია, რალაც მფრინავ თეფშებზე, ჯიმიკომ რომ ნახა!..
 — რა გეშველება! შენ მართლა აფრენ, მეცხრე სართული გარგუნა აღმასკომმა და მაინც ჭურში ზინარ!
 — მერედა, ამომიყვანე ჭურიდან! — გაწყრა ტასიკო.
 — მთელი დასახლებული პუნქტი ფეხზე დგას, მესამე სართულის ნესტორი, ცოლითურთ, მანქანის საყიდლად წავიდა!
 — მიწა დავაყარე ჩემს ქმარს! ცაზე თვალეები მიუბჯენია და რალაც მფრინავ თეფშებს ყარაულობს, ნესტორი კი მანქანას მანქანაზე ყიდულობს!
 — მგონი, ნუნუმ არ იცის, ამ დილით ჩამოვიდა სოფლიდან, დაურეკე!
 — ნუნუ, გამარჯობა! ტასიკო ვარ! ახალი ამბავი გაიგე?
 — გავიგე და შიშით გული გამისკდა, ის მფრინავი თეფშები აქ რომ ჩამოცვივდეს, დავიღუპებით!
 — ჩემი არ იყოს, შენც ჭურში ზინარ! ნესტორი და მისი ცოლი დღეს წავიდნენ.. მანქანა უნდა შეიძინონ!
 — არ გადამრიო?! — შაწყვეტინა ნუნუმ.
 — ალო, თამრიკო, ნუნუ ვარ, ახალი ამბავი გაიგე?
 — გავიგე, გავიგე, მფრინავ თეფშებზე ამბობ, არა?!
 — გადამრევეს ეს ხალხი! ამ მფრინავ თეფშებზე ჯვარი ხომ არ დაიწერეთ, ყველა ამას რომ გაიძახით?!
 — კიდეც დაფრინავს რამე სხვა?

მეფეები?
არა,
მანქანა!..

— ჩამოდით მიწაზე! ნესტორთან შეიარეთ და მიულოცეთ...
 — ავეჯი?
 — არა, მანქანა!
 — დედაა, შენ გენაცვალე! საიდან? ვინ მისცათ ამდენი ფული?!
 ნესტორი და მისი მეუღლე შუადლით დაბრუნდნენ. შესასვლილთან დადარაჯებულმა ნანულიმ ინტერვიუ ჩამოართვა ცოლ-ქმარს:
 — რომელი მარკის მანქანა შეიძინეთ?
 — უნიფიცირებული თეფშების სარეცხი მანქანა „ტმ-10 ჰუმანოიდი“. — უპასუხა ნესტორმა.
 დასახლებული პუნქტის ქალებმა მშვიდად ამოისუნთქეს და ცაზე თეფშების ძებნას შეუდგნენ.

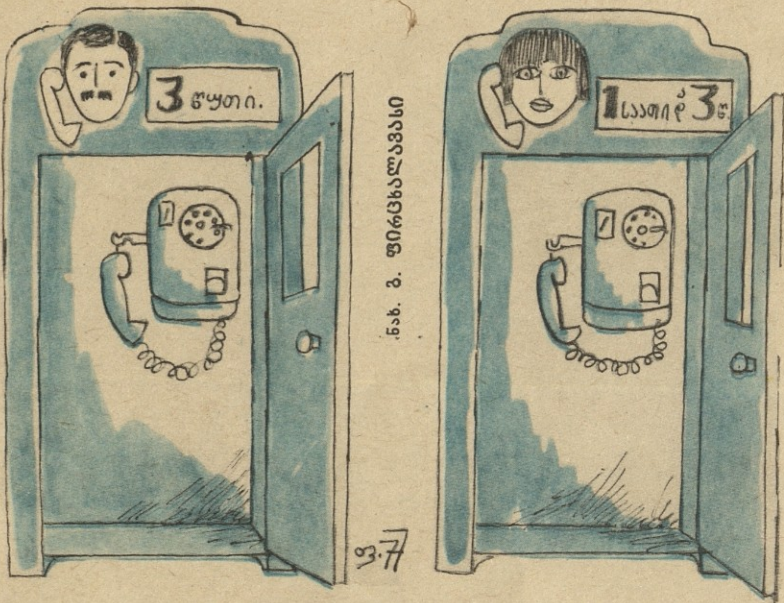

— კაცო, მე ვუთხარი ვაზი გადაწვინა-მეთქი და ეს თმითონ არ გადაწოლილა?!

სიტყვოდ

ოკ, ეს ტელეფონი!

ბოლო კვირამ წერტილი დაუსვა ჩემს მიკიბულ-მოკიბულ სადღეგრძელოებს. უკანასკნელი, რაც იმ დამეს დამამასხორდა, თამაღის სიტყვები იყო, ჩემს მეუღლეს რომ ეუბნებოდა:

— რა ვქნა, ჩემო დაიკო, შენი ქმარი არც სუფრაზე გარგებულა მოადგილედ! ეპ, ჩემი სიძე არ იყოს და, მოგიკვდეთ ტარიელა მარიფათიძე, თუ ან აქ, ან სამსახურში მოადგილედ დამენიშნა!

მეორე დღით გაღვიძებას სიკვდილი მერჩია. თავზე თითქოს ტყვიის ჩაფხუტი მეხურა და, საერთოდ, ისეთი შეგრძნება მქონდა, თითქოს სხეულის თითოეული ნაწილი ცალ-ცალკე ეწყო ლოკინზე. ცალი ხელთ ბორჯომის ბოთლს ვადავწვიდი, მეორეთი კი ტელეფონის აპარატი მოვებნე.

— ალო! გამარჯობა შენი! — ძლივს ამოვიღულულუდი.
— გაგიმარჯოს! — ჩიდანით ათუხთუხდა წუხანდელი თამადა.
— არც შენ წასულხარ სამსახურში?
— გაგიდღე?! სამსახურში კი არა, საკუთარი სახელი და გვარი არ მახსოვს. ალბათ, შაქრინი ღვინო გვასვა მაგ ოჯახსაქვეყნა! — აბურტყუნდა ტარიელი.

— რა იყო, რომ გაგვქვიბე შაქარწყლით?! — შეგაგღე გუშინდელი თამადა სინდისზე.
— რომ მცოდნოდა, ასეთი სუსტი იყავი, ჯერ დას არ გაგატანდი ცოლად და მერე ჩემს მოადგილეობას არ გაღირსებდი!
— ჰო, ბიჭო! მოიშორე ყველა ნათესავი და ვინ დაგრჩება სამსახურში, იმასაც დაინახავ! თუმცა, როგორ არ დაგრჩება! მაინც სად გამოებნე პირად მდივნად ასეთი გაბუტკუნებული გოგო, ა?!

— აბა, აბა, ეგეთები არ იყოს, თორემ ხელად მოგასხენებ ჩემს დაიკოს, შენ რომ ჩვენს ახალ ეკონომისტთან რომანი გაქვს გაჩაღებული!
— როგორ?! თინა ინჟინერი არ არის?!

— რა თქმა უნდა, არა!
— ისე არც შენი მაშიდაშვილი ყოფილა დიდი მსმელი ვაჟაკი, აი ის, უსაფრთხოების ინჟინრად რომ მუშაობს ჩვენთან! — შური ვიძიე მე.
— ის მაშიდაშვილი კი არა, ბიძაშვილია! — კვლავ დაზუსტდა მავთულის ბოლოში გენეალოგიური თანმიმდევრობა.

...ნამდვილად ჯერ არ გამოფხიზლებულა ბოლომდე ტარიელი. სულ აურ-დაურია ყველაფერი. ჩვენი მთავარი ინჟინრის მოადგილე მისი სიდედრის დისშვილია, მთავარი ინჟინერი კი — სიდედრის ძმისშვილი. ისე კი, მეცოდება საწყალი ტარიელი; ამდენი ნათესავის შემყურეს, იმის საშუალებაც კი არა აქვს, სამსახურში მიეფეროს თავის ჰკუიდანშესასულელ მდივანს. ყასიდად მიუგდებს რამდენიმე დაშიფრულ ფრაზას და იმის შიშით, ნათესავებიდან ვინმემ არ ჩაუკაკლოს ჩემს მეუღლესო, გადაიკარგება ხოლმე კაკი თავის მდივნიანად მთელი დღე. ესაა საქმე?

მავთულის მეორე ბოლოში კვლავ ათუხთუხდა ჩიდანის:
— კარგი იყო ახლა პახმელაზე გამოვსულიყავით!
— ჰოდა, წავიდეთ, ჩემო ტარიელ, ოქროყანაში!
— შენ, გეტყობა, მართლა მაგრად დამბალხარ გოშინ. როდის აქეთ გამხადე ტარიელი, ორმოცი წელია თენგიზი ვარ?!

— მართლა არ ვარგებულხარ ქარხნის დირექტორად, თუ ასე ცუდად იტან ღვინოს!
— კი მაგრამ, ვისთან რეკავთ?

— როგორ თუ ვისთან? რქისა და ჩლიქების გადამამუშავებელი ქარხნის დირექტორ ტარიელ მარიფათიძესთან! — გაგიოფიციალურე საუბარი.
— არა, გენაცვალე, შეგეშალათ! მე ბენევილის ფაბრიკის დირექტორი თენგიზ შნოიანი ვარ! — განიმუხტა სიტუაცია მავთულის ბოლოში.
— უპ, ბოლიში!

ამბს წინათ ფეხსაცმლის დონიდან 180 სანტიმეტრს მივატანა... მიუხედავად ასეთი სიმაღლისა, ფიქრს, ჩვეულებრივ, მიწიდან ვიწვევ ხოლმე. რომელი მიწიდან? საქართველოს წილხვედრიდან, რაღა თქმა უნდა! ფიქრის დროს მთაზე ვდგავარ თუ იატაკზე, ამას თქვენთვის კი არა ჩემთვისაც არა აქვს მნიშვნელობა.

თქვენთვის მნიშვნელობა აქვს იმას, რასაც ვფიქრობ, თუმცა, პირობითი რეფლექსისა არ იყოს, ეს მნიშვნელობაც პირობითია.

ფიქრის წინ სიტყვების გამოჭენებას აზრი არა აქვს — წასვლა სჯობს წარმავლისაო, ნათქვამია.

ჰოდა, მეც წავედი...
ჩემთვის ჩუმაღ, თქვენთვის კი ხმამაღლა ვფიქრობ, პატივცემულო მკითხველო!..

1. საიდან იწყება ადამიანი?

პარბზ ხანია ვფიქრობ იმაზე, თუ სახელდობრ, საიდან იწყება ადამიანი.

ფენიდან, ჯიბიდან და სკამიდან რომ არ იწყება, ეს ნაღლია. იქნებ, ყურიდან? — ძნელი დასაჯერებელია. იქნებ, საანგარიშოდან, ხელფასიდან, გაზ-24-დან? იქნებ, სულაც წყნეთიდან, იქნებ, 7-ოთახიანი ბინიდან? იქნებ, მართლა მაიმუნიდან? თუმცა, არა, ყოვლად შეუძლებელია, მეცეცე საუკუნის დამღვეს ადამიანი ისევე მაიმუნიდან იწყებოდეს. იქნებ, მოყოლილი ქონებიდან, იქნებ, შექმნილიდან, ან, იქნებ, სულაც ტელეფონიდან?!

იქნებ, იქნებ, იქნებ...
გამეტებით ვიტაკიცე შუბლში.
თურმე მიგნება, მათ შორის პასუხის მიგნება, ხელისგულითაც შეიძლება...

2. დაბადების დღე

ვვიძრებ კალენდარზე, ჩვეულებრივ და არაჩვეულებრივ დღეებზე. არაჩვეულებრივი როგორიღაა?

არაჩვეულებრივი დღე იმით განსხვავდება სხვებისაგან, რომ კალენდრიდან მისი ჩამოხვევა შეუძლებელია. არაჩვეულებრივი დღეს მზე შენი თავიდან ამოდის და გვიან, ძალიან გვიან ჩადის. ჩადის იქ, საიდანაც ამოვიდა. ამ დღეს მზისთვის ეკვატორიც შენა ხარ, გრძელცა და განედიც. ამ დღეს შენი ოცნების კოსმოდრომზე არც დაფრენას უშლი ვინმეს და არც ფრთების გაშლას...

დიღხანს, ძალიან დიღხანს ვფიქრობ კალენდარზე, და იმაზე, რომ დღევანდელი, ეს თითქოს შეუხედავი, თითქოს უფერული, თითქოს ჩაუბმული დღე შეიძლება ვიდაცისათვის არაჩვეულებრივ დღედ — სიყვარულის დაბადების დღედ გადაიქცეს!

ზაზა კაციაშვილი

ნ.ბ. ზ. ლომიძისა

— შვილმა იმდენი დეაჟა გამოუგზავნა თბილისიდან, სასწრაფოდ ფულით, რომ თვითონ ისიღორმს მოაღბა „სასწრაფო“!

ამერიკის შეერთებული შტატები „საიდუმლოდ“ მოელაპარაკნენ ომანის მთავრობას მის ტერიტორიაზე სამხედრო ბაზის გაშენების შესახებ. პენტაგონის ამ შეთანხმებამ ჩქარა ამერიკის გაზეთების ფურცლებზე გაჟონა.

ამ დღეებში ინგლისურმა გაზეთმა „გარდიანმა“ მთლად დაავიზგვინა ეს „საიდუმლო ვარიგება“, როდესაც განაცხადა, რომ ომანის სულთანი კატუსი დათანხმდა პენტაგონის წინადადებაზე — ბაზებისათვის გამოუყოს ტერიტორია აშშ-ის სამხედრო საზღვაო ფლოტსა და სამხედრო-საჰაერო ძალებს კუნძულ მასირაზე.

„ჩადრჩამოსნილი“ ბარიგება